

MALEÏDA SIGUI AQUESTA BENEDICCIÓ!

Un relat de: [AIDOB](#)

Les coses ocultes mai es mostren, sempre es senten. Els protagonistes per sempre les sentiran i nosaltres mai les sentirem. Dins cada cosa es troba un món. Aquest relat també conté un món, una cosa que deixaré aquí pel futur, per a establir un vincle. Les coses es creen per vincles. Aquest és el meu ofici, crear vincles a canvi de coses. El relat parla d'un vincle, de dues persones, d'un viatge i de dos mons. Com ja vos he dit, vos deixaré aquesta cosa, aquest relat, pel futur. Pel vostre futur.

El pit oprimit i el cor bategant, la mirada perduda sense trobar lloc on amagar-se. Fred, calor, tristesa. Els braços bressolats pel teu ritme, les nostres mans juntes, ballant, separant-se i trobant-se mentre els nostres ulls es claven en l'horitzó sense el valor d'ajuntar-se i oblidar-se l'un en l'altre. L'esquena suorosa sostinguda pel suau i rígid tacte del sofà i els pensaments estàtics suren sobre nosaltres i ens parlen. No recorden haver experimentat aquestes sensacions abans. Del temor, arriba l'alegria, ja que desapareixen els dubtes i volen lluny de nosaltres. Un vals on cada moviment és seguit d'un altre. Se'm adorm la cama i intent ressuscitar-la, m'encalces i tornes a agafar la meua mà intentant mantenir aquest moment per sempre.

La llum és fosca i càlida, només veig el televisor però la teva figura no s'ha perdut. Et recolzes en mi i jo me recolzo sobre tu intentant no respirar, no somiar, només cercam aturar el temps i ho cercam junts. Els dits, entrellaçats, s'acaricien, juguen, es persegueixen, però no se separen. Durant un segon arriben veus externes mogudes pel vent que colpeja les persianes de la cambra però aquests fantasmes són invisibles, només una ona en un mar de felicitat on la sal i l'aigua sempre estaran unides. La inexperiència ens deixava sols, un d'avant l'altre sense establir contacte però ajudant als nostres esperits a mantenir els nostres sentiments units que per sempre ens separaran però també ens tindran enllaçats eternament. Sobtadament el cor es demana, que és això? De la boca de tots dos s'escapen les mateixes paraules. Això és amor.

La meua suor s'escampa: tremol, tu també. Troba el valor de mirar-te als ulls i quedat bocabadat. El món ha desaparegut, només existeix la teua mirada que es troba posada sobre les teves roges galtes, com les meves. La meua vista vola al final de les teves faccions i allà troba els teus llavis per on s'escapen sospirs embafats de sentiments. Al centre de la teua cara, el teu petit nas rodonet és l'epicentre de la teua expressió. Els teus cabells són com els suaus i infinits núvols que coronen el cel del teu rostre. Sobtadament em ve al cap una paraula, angelical.

El temps s'allarga i el televisor es queda mut, ara, els teus ulls són el mirall on me reflex i les nostres respiracions són una. Les nostres existències se sumen i tornen una sola, puc sentir la teua escalfor, els nostres fronts s'han trobat i sobtadament el cel s'ha perdut i ha deixat pas als teus llavis. Només ens rosam, ens quedam quietes i els cors es queden en silenci per a no interrompre la unió. Ens besam.

El camí que recorren les nostres boques abans de separar-se no és pas un viatge. És un pelegrinatge. Ara només puc sentir obscuritat, estic cec, aïllat del món, però no del meu món perquè sé que el meu món ets tu i a tu no t'he perdut, t'he trobat. Puc sentir el teu rostre que levita sobre el meu. Els ulls ja no són necessaris, renunciï a ells i renunciï a la meua vida només volent que el riu de sentiments que creua la nostra vall no trobi mai la mar, ja que aquell tràgic destí seria el final d'aquest instant i llavors ja no hi hauria res més. Perquè tu ho ets tot. Ja només em queden dues coses, la vida i tot el que tu em dones. Vendria la meua ànima només per fer desaparèixer el món i oblidar l'existència amb tu. Qui ets tu?

Tanc els ulls i desapareix el record, l'horitzó cobra forma i resorgeixen els meus sentits. Fred, fragments de gel colpegen el meu cos, moguts per l'aire glacial que corr i juga al voltant de nosaltres. Calor, la teua sang a les meves mans avança pels meus dits i m'envolta. Alç la mirada i el paisatge ara és diferent, l'infinit desert de gel ens parla. Paradís congelat on només vivim tu i jo, junts per sempre i sense que res ens pugui separar. Un dolç infern on he viscut amb tu sempre, i ara que has mort, la meua presó eterna. Curiós que sigui real el que diu la gent sobre que les persones cerquen les seves pròpies desgràcies. Aquest món el vaig crear jo, per tu. Ara mir al sol, el teu cos està ocult entre la neu que és tan blanca com la teua pell que ara també guanya un nou matis entre blavosa i rosada. Els teus ulls, abans la meua alegria, ara són la meua obsessió. Ell està mirant el cel, el que jo vaig crear fa mil·lennis per a viure al seu costat! Els llavis on em vaig perdre ja no es distingeixen, només unes arrues blanquinoses que envolten la teua boca, oberta, que s'ha tornat un recipient on s'acumula la sang que abans era el sustent de la meua vida. Meravellós, fantàstic, bonic. Aquest món mai canvia, res creix ni es crea, aquesta va ser la condició que li vaig imposar. I ara, el cos sense vida del meu amor és ara l'única cosa nova que hi ha en aquest món des del gènesis.

He viscut amb tu i per tu una eternitat. El gel ha fet de bressol per a la nostra aventura i en aquest paradís hem caminat junts per segles sense dir cap paraula. És tal com somiava. Tu i jo sols a un món sense temps, sense gent, sense distraccions. Només nosaltres. Tanc el puny i observ els meus dits. Em fan pensar en les nostres mans, unides, el dia que vaig vendre la meva ànima per poder viatjar a aquest desert que ara ens guarda amb les seves valls de gel i cristall. Em ve a la memòria el rostre d'aquell desgraciat monstre que ens observava dormir. Mai oblidaré el seu rostre, perquè va ser el messies que em va obrir les portes del cel. Ara el cel ha mort i ha caigut a terra per descansar al teu costat per la resta del temps que li queda a aquest món etern.

Observ el teu cadàver de reüll, és art. La primera i la millor creació que veurà aquest món on per ordre meva no pot néixer res. I jo sóc l'artista. L'orgull hem dona la mà i petites rialles s'escapen de la meva boca. He trobat la felicitat per primera vegada en aquest mil·lenni. Recorr amb les mans el teu cos, ara tan bonic com el primer dia. Agaf el teu braç i el moc. Que més puc crear? Al meu costat, com un miracle, apareix una làmina de cristall congelat i fred que sirà el pinzell de la meva nova obra d'art. Una pinzellada, dues, tres. Ara un poc de color, vermell. Més pinzellades, ara amb caràcter, sentiment. Coronam la peça amb la presentació perfecta. Em retir dos metres per observar la meva nova creació. El teu braç és ara la meva alegria. El puc moure, el poc torçar, el puc girar. He retrobat la felicitat. I no només he creat una obra mestra. N'he creat dues. El teu cos ara és diferent, nou, original. Ha canviat completament. Bellesa en forma d'art. I després d'unes poques pinzellades més, jo també seré nou...

Aquesta és la cosa que us volia deixar. Un relat, de dues persones, d'un viatge, de dos mons i d'un vincle. Un dia, aquest món es va perdre. I ho sabem perquè és el que sempre passa a moltes històries d'amor, no? Les persones que estimen s'allunyen del nostre univers, només pensant en l'amor que cap a l'altre senten. El que és real, sovint es perd. Les coses són i seran coses per sempre i sempre seran un món. Però no el món dels amants. L'espai dels enamorats està en ells i només ells el viuen. Només ells tenen el vincle. En el seu món, els nostres protagonistes van viure per sempre, però al món real només van quedar ossos. Els ossos del que mata i del que mor. I del seu món no queda res, perquè els que van saber d'aquest món ja no hi son.